

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudkyň Mgr. Daniely Menclové a Mgr. Lenky Havlíčkové ve věci

žalobce: **Ing. I. J.**, narozený X,
bytem X,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou,
sídlem Masarykovo náměstí 193/20, 405 02 Děčín,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2021, č. j. KUUK/073972/2021/Kri,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2021, č. j. KUUK/073972/2021/Kri, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Mostu, odbor živnostenský úřad, (dále jen „správní orgán

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

prvního stupně“) ze dne 30. 3. 2021, č. j. MmM/032746/2021/OŽÚ/MR, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo žalobci podle § 58 odst. 1 písm. a) zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „živnostenský zákon“) ke dni nabytí právní moci tohoto rozhodnutí zrušeno živnostenské oprávnění k provozování živnosti s předmětem podnikání „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“, neboť žalobce nesplňuje podmínku podle § 6 odst. 1 písm. b) živnostenského zákona v návaznosti na § 6 odst. 2 téhož zákona, protože se jedná o osobu, která byla pravomocně odsouzena pro trestný čin spáchaný úmyslně a v souvislosti s podnikáním, a na kterou se nehledí, jako by nebyla odsouzena.

2. Žalobce se současně domáhal zrušení i výše uvedeného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

3. Žalobce nejprve obecně konstatoval, že řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí trpí závažnými vadami, jelikož správní orgány nezjistily řádně skutkový stav, dopustily se nesprávného posouzení skutku, čímž překročily meze správního uvážení a rozhodly v rozporu s právní úpravou i ustálenou rozhodovací praxí, přičemž rozhodnutí správních orgánů nemají oporu v provedeném dokazování ani v právních předpisech. Z výroku rozhodnutí správních orgánů obou stupňů není zcela zřejmé, jakými všemi podklady se správní orgány při jejich rozhodování řídily, neboť jejich skutkové závěry jsou převážně spekulativní, bezdůvodně jednoznačně směřující v neprospěch žalobce. Obě rozhodnutí jsou tak pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelná.
4. Žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že výrok prvostupňového rozhodnutí je jasný, srozumitelný, přesný a určitý a není „zanesen“ nadbytečnými a zavádějícími informacemi a byl přesvědčen, že se žalovaný jeho námitkami týkajícími se výroku prvostupňového rozhodnutí zabýval nedostatečně.
5. Dále žalobce vytýkal žalovanému, že chybně posoudil otázku bezúhonnosti. V této souvislosti žalobce podotkl, že kritéria pro posuzování bezúhonnosti jsou stanovena v § 6 odst. 2 živnostenského zákona. Ze zmíněné právní úpravy podle žalobce vyplývá, že bezúhonnost fyzické osoby je hodnocena výhradně z hlediska pravomocného odsouzení pro trestný čin spáchaný úmyslně a bezúhonnost se ztrácí, jestliže byl trestný čin spáchán v souvislosti s podnikáním, nebo předmětem podnikání, o který žádá nebo který ohlašuje. Úkolem správního orgánu je proto posoudit a zjistit, zda trestný čin byl skutečně a bez jakýchkoliv pochyb spáchán v souvislosti s podnikáním nebo předmětem podnikání.
6. Žalobce zdůraznil, že pojmem bezúhonnosti ve smyslu živnostenského zákona se v minulosti zabýval i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 7. 4. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 35/08, v němž upozornil na konkurenci dvou (či více) základních lidských práv a svobod, na zachování proporcionality zásahu do některého z těchto práv upřednostněním práva jiného a na skutečnost, že souvislost trestného činu s podnikáním ve smyslu živnostenského zákona je nutné vykládat s ohledem na činnost konkrétní podnikatelské osoby a tuto souvislost řádně zdůvodnit. Takovéto řádné zdůvodnění podle žalobce v napadeném rozhodnutí žalovaného zcela absentuje.
7. Současně žalobce upozornil na to, že smyslem a účelem bezúhonnosti, omezující základní právo podnikání, je ochrana základních práv a svobod třetích osob, jež by mohla být podnikáním provozovaným v rozporu s právem a dobrými mravy dotčena. Tato podmínka musí splňovat hlediska, jež plynou z principu proporcionality pro posouzení

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

normativního prostředku zajišťujícího jedno a omezujícího jiné základní právo či svobodu. Podmínku bezúhonnosti je tak nutno chápat jako určitý ochranný prostředek, kterým se stát brání proti živnostenskému podnikání těch osob, u nichž se lze důvodně obávat, že svojí činností budou poškozovat zájmy jedinců a společnosti. Rovněž zdůvodněním napadeného rozhodnutí v tomto smyslu se žalovaný nezabýval.

8. Žalobce rovněž nesouhlasil s konstatováním žalovaného, že byl v řízení před správním orgánem prvního stupně seznámen se správním spisem a byly mu pořízeny kopie ze správního spisu. Žalobce k tomu uvedl, že pokud pomine, že obsahem správního spisu nebylo odůvodnění, z jakého titulu není žalobce považován za bezúhonného, je otázkou k čemu se měl žalobce vyjadřovat. Jelikož správní orgán prvního stupně písemné posouzení bezúhonnosti neprovedl, pominul tak podle žalobce základní důkazní materiál. Žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že správní orgán prvního stupně v tomto směru nepochybil.
9. Následně žalobce poukázal na stranu 4 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný uvedl, že dne 30. 4. 2021, obdržel odvolání žalobce, a že ve věci rozhodne nejpozději do 30 dnů podle § 71 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Žalobce v této souvislosti podotkl, že 30denní lhůta pro vydání rozhodnutí začíná běžet dnem zahájení řízení, přičemž § 71 odst. 3 správního řádu je podle žalobce v kolizi s tím, jak jej chápe žalovaný. Dále žalobce uvedl, že správní orgán prvního stupně, který napadené rozhodnutí vydal, zašle stejnopis podaného odvolání všem účastníkům, kteří by se mohli proti rozhodnutí odvolat, a vyzve je, aby se k němu v přiměřené lhůtě, která nesmí být kratší než 5 dnů, vyjádřili. Podle žalobce *„tento postup dle § 86 však není v souběhu s tímto skutkem“*. Žalobce konstatoval, že se snažil pochopit úvahu žalovaného uvedenou na straně 4 napadeného rozhodnutí a došel k závěru, že pokud správní orgán prvního stupně doplní později řízení provedením dalšího dokazování a stejně tak i žalovaný, bylo by ze strany žalovaného dodatečně na místě před vydáním rozhodnutí o odvolání vyrozumět žalobce ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce zdůraznil, že z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by žalovaný provedl jakékoliv dokazování, a proto byl žalobce přesvědčen, že žalovaný svou výzvou k seznámení se s podklady rozhodnutí nesprávně suploval povinnosti správního orgánu prvního stupně. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 5. 2020, č. j. 42 A 18/2017-41.
10. Dále žalobce poukázal na to, že důkazy uvedené na straně 4 napadeného rozhodnutí o hodnocení bezúhonnosti žalobce správním orgánem prvního stupně zcela odporují objektivnímu zjištění a jsou pro tento případ nepoužitelné. Žalobce předně nesouhlasil s tvrzením, že právnická osoba v souvislosti s níž se žalobce dopustil dotačního podvodu a zločinu poškození finančních zájmů Evropské unie, měla pouze volnou živnost, jelikož tato provozovala celkem 5 živnostenských oprávnění. Celkové hodnocení bezúhonnosti provedené žalovaným je podle žalobce postaveno na „ukvapené a nerozumné“ úvaze, že by žalobce mohl, jako fyzická osoba, žádat o poskytnutí příspěvku z rozpočtů Evropské unie a České republiky a hodnocení bezúhonnosti je uzavřeno tak, že žalobce ztratil, jako fyzická osoba bezúhonnost s podnikám obecně. Žalobce s tímto názorem nesouhlasil, neboť stále disponuje živnostenským oprávněním na vázanou živnost „Realitní zprostředkování.“
11. Žalobce dále zmínil, že v rámci svého živnostenského oprávnění „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“ ohlásil živnostenskému úřadu celkem 23 oborů a již jen z výčtu jejich názvů (ale i podle jejich obsahu) je zřejmé, že tyto

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jsou ve své podstatě manuální činnosti a s dotacemi z rozpočtů Evropské unie a z rozpočtů České republiky nemají nic společného.

12. Současně žalobce podotkl, že společnost Metalmind, s.r.o., přestala po vydání trestního rozsudku podnikat, a byla tudíž ukončena i činnost žalobce jakožto jednatele této společnosti. Žalobce zdůraznil, že podnikající fyzická osoba je podnikatelský subjekt odlišný od právnické osoby, a tudíž podle žalobce nelze v odůvodnění napadeného rozhodnutí vycházet ze skutečností zjištěných o činnosti právnické osoby Metalmind, s.r.o. Ze strany správních orgánů by bylo možné využít pouze informace z odůvodnění vydaných rozsudků Krajského soudu v Ústí nad Labem pro prokázání ztráty bezúhonnosti a také samotného žalovaného.
13. Žalobce dále uvedl, že v závěru napadeného rozhodnutí, tj. na straně 9, se žalovaný sice zabýval smyslem a účelem podmínky bezúhonnosti, avšak neprovedl test proporcionality. Odůvodnění napadeného rozhodnutí se opírá pouze o činnost žalobce ve společnosti Metalmind, s.r.o. K tomu žalobce opětovně uvedl, že v tomto případě by bylo možné využít pouze informace z rozsudku vydaného Krajským soudem v Ústí nad Labem a informace získané samotným žalovaným, pokud by se prokázala nějaká souvislost s určitým oborem živnosti volné. Tím, že již správní orgán prvního stupně neprovedl písemné posouzení ztráty bezúhonnosti a nepředložil jej k seznámení žalobci, hrubě pochybil v procesním slova smyslu a žalobce se nemohl vyjádřit k základní podstatě věci.

Vyjádření žalovaného k žalobě

14. Žalovaný nejprve zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení a konstatoval, že s žalobními námitkami žalobce nesouhlasí. Trval na tom, že se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce a v podrobnostech na odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázal.
15. K námitkám žalobce, že stále disponuje živnostenským oprávněním na vázanou živnost „Realitní zprostředkování“ žalovaný uvedl, že v rámci procesu ohlášení živnosti „Realitní zprostředkování“ proběhlo správní řízení, ve kterém obecní živnostenský úřad rozhodl, že živnostenské oprávnění k provozování živnosti s předmětem podnikání „Realitní zprostředkování“ ohlášením nevzniklo s odkazem na skutečnost, že ohlašovatel, tj. žalobce, nesplňuje podmínku bezúhonnosti. Toto rozhodnutí bylo v odvolacím řízení zrušeno s tím, že se žalobce nedopustil trestných činů v souvislosti s předmětem podnikání „Realitní zprostředkování“.
16. Dále žalovaný podotkl, že jedinými podklady pro rozhodnutí ve věci byly výpisy z rejstříku trestů a rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 11. 2018, č. j. 51 T 15/2016-1009. Jiné podklady nebyly v řízení opatřeny ani správními orgány doplněny. V průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně žalobce neučinil žádné vyjádření. O této situaci byl žalobce žalovaným informován písemností ze dne 4. 5. 2021, sp. zn. KUUK/057952/2021/4, č. j. KUUK/058962/2021/Kri, ve které mu bylo sděleno, že má správní orgán shromážděny všechny podklady pro vydání rozhodnutí a na základě nich rozhodne. Žalobce nevyužil svých práv a ani v odvolacím řízení se nevyjádřil. O tom, že byly shromážděny všechny podklady pro rozhodnutí, byl informován žalobce jak v prvoinstančním řízení, tak i v odvolacím řízení.

Replika

17. V replice ze dne 16. 8. 2021 žalobce konstatoval, že spáchání trestného činu v souvislosti s podnikáním musí být správním orgánem posouzeno vždy ve vazbě na konkrétní Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

podnikatelskou aktivitu. V projednávané věci došlo ke spáchání trestného činu při plnění zaměstnavatelských povinností právnické osoby, dbát na zvyšování kvalifikace zaměstnanců, které odpovídaly živnostenským oprávněním v té době vlastněných společností Metalmind, s. r. o. S ohledem na to neměly trestné činy spáchané žalobcem přímou souvislost s podnikáním. V souzené věci byly trestné činy spáchány v souvislosti s kursy zaměřenými na technické vzdělání s ohledem na získaný dlouhodobý kontrakt společnosti Metalmind, s. r. o. s jadernou elektrárnou Temelín a společností Teplárna Trmice a v návaznosti na živnostenská oprávnění technického charakteru, kterými společnost Metalmind, s. r. o. disponovala. Uvedený trestný čin nemohl mít žádnou vazbu na volnou živnost „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“.

18. Žalobce vytýkal správním orgánům obou stupňů, že se ve svých rozhodnutích těmito skutečnostmi nezabývaly a spokojily se toliko s opakováním nesprávného závěru, že statutární orgán společnosti Metalmind, s. r. o., jednal jako podnikatel, a proto trestný čin souvisí obecně s podnikáním.
19. Žalobce byl přesvědčen, že správní orgány obou stupňů měly vysvětlit obsahovou náplň zrušovaného živnostenského oprávnění k živnosti „Výroba, obchod a služby neuvedené v příloze č. 1 a 3 živnostenského zákona“ a vysvětlit důvody, pro které je toto oprávnění nezbytné zrušit. Zmíněné oprávnění totiž v sobě zahrnuje 82 oborů. Pokud by mělo dojít ke zrušení živnostenského oprávnění na takto rozsáhlou činnost, je potřeba v rozhodnutí vždy zdůvodnit vazbu mezi spáchaným trestným činem, resp. ztrátou bezúhonnosti a aprobovanou činností, tj. vypořádat se s každou částí (oborem) této živnosti.

Posouzení věci soudem

20. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce s tím výslovně souhlasil a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
21. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
22. Z obsahu správního spisu soud zjistil tyto pro posouzení věci podstatné skutečnosti.
23. Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 6. 11. 2018, č. j. 51 T 15/2016-1009, (dále též jen „trestní rozsudek“), který nabyl právní moci 7. 2. 2019, uznal žalobce vinným, že v postavení jednatele společnosti Metalmind, s. r. o. (a) v žádosti o poskytnutí příspěvku Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

uvedl nepravdivé a hrubě zkreslené údaje a způsobil takovým činem značnou škodu; (b) předložil nepravdivé a hrubě zkreslující doklady vztahující se k výdajům rozpočtu zpravovaného jménem Evropské unie, umožnil tím nesprávně použít finančních prostředků z takového rozpočtu a způsobil takovým činem značnou škodu, čímž spáchal (a) zločin dotačního podvodu podle § 212 odst. 1, odst. 5 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen „trestní zákoník“) a (b) zločin poškození finančních zájmů Evropské unie podle ustanovení § 260 odst. 1, odst. 4 písm. c) trestního zákoníku a byl odsouzen podle ustanovení § 212 odst. 5 trestního zákoníku ve spojení s § 43 téhož zákona k úhrnnému trestu odnětí svobody v délce trvání 2 roky. Součástí správního spisu je úplný výpis z obchodního rejstříku společnosti Metalmind, s. r. o., v němž je uveden jako předmět podnikání této společnosti „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“. Ve výpisu z živnostenského rejstříku je uvedeno, že tato společnost disponuje živnostenským oprávněním na provozování živnosti volné, a to „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“, a dále na živnosti řemeslné, a to „Provádění staveb, jejich změn a odstraňování“, „Montáž, oprava, revize a zkoušky plynových zařízení a plnění nádob plyny“, „Montáž, oprava, revize a zkoušky tlakových zařízení a plnění nádob plyny“ a „Hostinská činnost“. Všechny tyto živnosti byly zrušeny na žádost podnikatele ke dni 9. 4. 2018. Součástí správního spisu je rovněž výpis z živnostenského rejstříku žalobce, v němž je uvedeno, že tento disponuje živnostenským oprávněním „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“, v němž má zapsáno 23 oborů činnosti.

24. Dnem 15. 3. 2021 bylo zahájeno správním orgánem prvního stupně řízení ve věci podezření ze ztráty bezúhonnosti podnikající fyzické osoby, tj. žalobce. V oznámení o zahájení řízení správní orgán prvního stupně poukázal na skutečnost, že žalobce disponuje živnostenským oprávněním „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“, a že z výpisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob a stejně tak z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 11. 2018, č. j. 51 T 15/2016-1009, správní orgán zjistil, že žalobce byl shledán vinným ze spáchání zločinu dotačního podvodu podle § 212 odst. 1, odst. 5 písm. c) trestního zákoníku a zločinu poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, odst. 4 písm. c) téhož zákona. Správní orgán prvního stupně stručně zrekapituloval skutečnosti, které vyplývají z odůvodnění shora zmíněného trestního rozsudku a informoval žalobce, že již shromáždil veškeré podklady pro vydání rozhodnutí ve věci, a poučil jej, že ve smyslu § 36 správního řádu, je oprávněn po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy, a před vydáním rozhodnutí má právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.
25. Žalobce se v reakci na oznámení o zahájení správního řízení dostavil dne 24. 3. 2021 ke správnímu orgánu prvního stupně, kde nahlédl do spisu a pořídil si kopie všech listin, které byly jeho součástí.
26. Správní orgán prvního stupně vydal dne 30. 3. 2021 prvostupňové rozhodnutí, v němž uvedl, že z trestního rozsudku jednoznačně vyplývá, že žalobce v postavení jednatele společnosti Metalmind, s. r. o. sám, popř. v zastoupení, ve dnech 8. 3. 2013 a 3. 5. 2013, jménem této společnosti uzavřel s Úřadem Práce ČR - Krajskou pobočkou v Ústí nad Labem (dále jen „Úřad práce ČR“) celkem čtyři dohody o zabezpečení vzdělávací aktivity zaměstnanců a poskytnutí příspěvku v rámci projektu „Vzdělávejte se pro růst v Ústeckého kraji“. Uzavřením dohod se zavázal zajistit vzdělávací aktivitu svým zaměstnancům v podobě v rozsudku podrobně uvedených kurzů, přestože věděl, že tři kurzy v daných termínech neproběhnou a zaměstnanci, popř. i žalobce se sám těchto kurzů nezúčastní a

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jeden kurz v deklarovaném termínu neproběhne a současně, že zaměstnanci a žalobce se předmětné vzdělávací aktivity nezúčastní. Konkrétně, že kurz proběhne v kratším termínu a fakticky se zúčastní pouze někteří zaměstnanci. Žalobce následně podal jménem společnosti Metalmind, s. r. o., žádost o proplacení mzdových nákladů za dobu účasti zaměstnanců na vzdělávacích aktivitách a nákladů těchto vzdělávacích aktivit. Tímto jednáním způsobil škodu v celkové výši 856 306 Kč, v částce 727 859 Kč k tíži Evropské unie a v částce ve výši 128 477 Kč k tíži České republiky.

27. Následně správní orgán prvního stupně přistoupil k posouzení, zda žalobce splňuje podmínku bezúhonnosti dle § 6 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 6 odst. 2 živnostenského zákona. S odkazem na trestní rozsudek správní orgán konstatoval, že žalobce byl odsouzen pro zločin dotačního podvodu podle § 212 trestního zákoníku, který spadá mezi trestné činy proti majetku a pro zločin poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 trestního zákoníku, který spadá mezi trestné činy hospodářské. Správní orgán neměl pochyb o tom, že žalobce spáchal oba zločiny úmyslně, když uvedené jednoznačně vyplývá z odůvodnění trestního rozsudku. Dále se správní orgán prvního stupně podrobně zabýval tím, zda uvedené trestné činy byly spáchány v souvislosti s podnikáním (strana 5 až 8 prvostupňového rozhodnutí). Nejprve správní orgán odkázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu a konstatoval, že v trestním rozsudku je uvedeno, že žalobce byl v době spáchání trestných činů jediným jednatelem a společníkem společnosti Metalmind, s. r. o. Konstatoval, že z výpisu z obchodního rejstříku této společnosti je zjevné, že tato společnost měla zapsaný předmět podnikání „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“, čímž jednoznačně deklarovala, že se chce reálně věnovat pouze této živnosti volné. Vzhledem k tomu, že neměla v obchodním rejstříku uveden předmět činnosti, bylo podle správního orgánu zřejmé, že společnost byla založena pouze za účelem podnikání. Současně správní orgán prvního stupně nepominul, že předmětná společnost disponovala v době spáchání trestných činů žalobce dalšími čtyřmi živnostenskými oprávněními. Následně správní orgán prvního stupně podotkl, že se žalobce dohodami uzavřenými s Úřadem práce ČR zavázal zajistit pro zaměstnance společnosti i pro svou osobu kurzy odborně technické přípravy, tedy pro zvýšení kvalifikace zaměstnanců této společnosti, neboť tato v předmětné době získala dlouhodobý kontrakt na servis a údržbu zařízení v Jaderné elektrárně Temelín a ve společnosti Teplárna Trmice. Zmíněná společnost tedy v době, kdy žalobce spáchal trestné činy, zaměstnávala zaměstnance, jejichž prostřednictvím živnostensky podnikala, a kterým se žalobce, coby jednatel společnosti, zavázal zvýšit kvalifikaci. Žalobce tak podle správního orgánu činil v rámci podnikatelských aktivit společnosti. Správní orgán zdůraznil, že se žalobce uvedených trestných činů dopustil toliko jako osoba zodpovědná za činnost dané společnosti, a nikoliv jako běžná fyzická osoba. Správní orgán prvního stupně měl s ohledem na uvedené za to, že předmět trestné činnosti souvisel s podnikáním.
28. Pokud se jedná o souvislost trestných činů spáchaných žalobcem s předmětem podnikání žalobce, a to „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“, tu správní orgán prvního stupně spatřoval v tom, že se žalobce shora zmíněných trestných činů dopustil v souvislosti s podnikáním společnosti, která se dle výpisu z obchodního rejstříku zabývala pouze provozováním živnosti volné, a také ve skutečnosti, že příspěvků z rozpočtu České republiky či Evropské unie může dosáhnout i podnikající fyzická osoba provozující jakoukoliv živnost a žalobce by tedy mohl v rámci svého živnostenského oprávnění žádat o tyto příspěvky, a v žádosti uvádět údaje, či předkládat doklady či provádět úkony, při kterých by se mohl dopustit výše popsanych trestných činů. Dotační podvody a poškozování finančních zájmů Evropské unie správní orgán Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

považoval za neslučitelné s jakoukoliv živností, a tudíž neměl pochyb o tom, že zločiny popsané v trestním rozsudku žalobce spáchal v souvislosti s podnikáním, a i v souvislosti s předmětem svého podnikání.

29. Závěrem se správní orgán prvního stupně věnoval posouzení, zda zrušení živnostenského oprávnění je vhodným, přiměřeným a šetrným omezením základního práva žalobce na podnikání (strana 9 a 10 prvostupňového rozhodnutí). Správní orgán prvního stupně podotkl, že veřejným zájmem je, aby podnikatelé v rámci své podnikatelské činnosti nepoškozovali zájmy třetích osob, tj. zákazníků, obchodních partnerů, ale i státu a nenarušovali podmínky volné hospodářské soutěže a svou hospodářskou činnost prováděli odpovídajícím způsobem. Žalobce podle správního orgánu svými trestnými činy porušil veřejný zájem na ochraně majetku České republiky, jakož i finanční zájmy Evropské unie. Přitom správní orgán přihlédl i k intenzitě trestných činů a k výši vzniklé škody, a že jednání žalobce bylo vedeno snahou získat pro sebe majetkový prospěch. Jednání žalobce správní orgán považoval za rozporné s veřejným zájmem a poškozující základní práva dalších osob. S ohledem na to správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že ochrana práv těchto třetích osob převažuje nad ochranou práva žalobce na podnikání, a předmětné rozhodnutí je zcela v souladu s principem proporcionality.
30. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž žalovaný rozhodl nyní žalobou napadeným rozhodnutím, ve kterém aprobevoval závěry, k nimž dospěl správní orgán prvního stupně a reagoval i na odvolací námitky žalobce. K naplnění podmínky souvislosti trestné činnosti žalobce s podnikáním, žalovaný uvedl, že z trestního rozsudku je zjevné, že žalobce, na něhož je nezbytné hledět jako na podnikatele, jelikož v době spáchání trestných činů byl jednatelem společnosti Metalmind, s. r. o., se trestné činnosti dopustil v souvislosti s podnikáním, resp. při výkonu podnikatelské činnosti, kdy jako jednatel zmíněné společnosti, která měla zaměstnance, požadoval na tyto zaměstnance, resp. na jejich vzdělání dotace, a při podnikatelské činnosti se dopustil podvodu, kdy zneužil dotační titul na vzdělávací aktivity svých zaměstnanců.
31. K přiměřenosti rozhodnutí, resp. k testu proporcionality žalovaný uvedl, že tento byl správním orgánem prvního stupně proveden. Žalovaný se v tomto směru ztotožnil s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí (strana 8 napadeného rozhodnutí) a s odkazem na znění čl. 4 a 26 Listiny základních práv a svobod pouze doplnil, že při používání ustanovení o omezeních základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu, a že právo podnikat lze z důvodu ztráty bezúhonnosti podle živnostenského zákona omezit za situace, že toto omezení je úměrné ve vztahu k zájmu, který je omezením chráněn. Žalovaný zdůraznil, že povaha jednání žalobce má konkrétní souvislost s živnostenským oprávněním podnikatele a ospravedlňovala omezení možnosti žalobce živnostensky podnikat a přijmout opatření k ochraně práv třetích osob.
32. Nad rámec v prvostupňovém rozhodnutí uvedeného k odvolací námitce žalobce žalovaný uvedl, že živnostenský zákon upravuje pouze jedinou živnost volnou, a to „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“. Souvislost trestného činu, byť jen s jedním z oborů této živnosti, má ovšem za následek zrušení celé této živnosti volné.
33. V nyní souzené věci je předmětem sporu zejména subsumpce zjištěného skutkového stavu pod § 6 odst. 2 živnostenského zákona a skutečnost, zda se žalovaný v této souvislosti řádným a přezkoumatelným způsobem zabýval vztahem mezi spácháním trestného činu žalobcem a podnikáním žalobce, a zda provedl test proporcionality, resp. zda řádně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zdůvodnil, že zrušení živnostenského oprávnění žalobce „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“ není v rozporu s principem proporcionality.

34. Podle § 6 odst. 1 písm. b) živnostenského zákona platí, že všeobecnou podmínkou provozování živnosti fyzickou osobou, pokud tento zákon nestanoví jinak, je bezúhonnost.
35. Z § 6 odst. 2 živnostenského zákona vyplývá, že za bezúhonnou se pro účely tohoto zákona nepovažuje osoba, která byla pravomocně odsouzena pro trestný čin spáchaný úmyslně, jestliže byl tento trestný čin spáchán v souvislosti s podnikáním, anebo s předmětem podnikání, o který žádá nebo který ohlašuje, pokud se na ni nehledí, jako by nebyla odsouzena.
36. Podle § 58 odst. 1 písm. a) živnostenského zákona platí, že živnostenský úřad zruší živnostenské oprávnění, jestliže podnikatel již nesplňuje podmínky podle § 6 odst. 1 písm. a) nebo b).
37. Podle čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod má každý právo na svobodnou volbu povolání a přípravu k němu, jakož i právo podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost. Podle čl. 26 odst. 2 Listiny zákon může stanovit podmínky a omezení pro výkon určitých povolání nebo činností.
38. V projednávané věci je nesporné, že žalobce byly pravomocně odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 11. 2018, č. j. 51 T 15/2016-1009, za spáchání úmyslného trestného činu dotačního podvodu podle § 212 odst. 1, odst. 5 písm. c) trestního zákoníku a úmyslného trestného činu poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, odst. 4 písm. c) téhož zákona. S ohledem na charakter jednání žalobce dospěl krajský soud v trestní věci k závěru, že se žalobce, jako jediný jednatel a společník společnosti Metalmind, s. r. o. protiprávního jednání dopustil v úmyslu přímém ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku.
39. Je tedy zřejmé, že žalobce je osobou, která byla pravomocně odsouzena pro trestný čin spáchaný úmyslně podle § 6 odst. 2 živnostenského zákona. Ostatně uvedené žalobce v souzené věci ani nerozporuje. Zbývá proto posoudit, zda je splněna podmínka, že trestný čin byl spáchán v souvislosti s podnikáním ve smyslu § 6 odst. 2 téhož zákona.
40. Pojmem bezúhonnosti se v minulosti zabýval Ústavní soud, a to v nálezu ze dne 7. 4. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 35/08, jímž zrušil původní znění § 6 odst. 2 písm. a) živnostenského zákona, neboť dospěl k závěru, že toto ustanovení, podle něhož se za bezúhonného nepovažoval ten, kdo byl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody pro trestný čin spáchaný úmyslně, ať již samostatně nebo v souběhu s jinými trestnými činy, a byl mu uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání nejméně jednoho roku, nebylo v souladu s ústavním pořádkem. V návaznosti na nálezu sp. zn. Pl. ÚS 35/08 zákonodárce přistoupil k novelizaci § 6 odst. 2 živnostenského zákona. Změna byla provedena zákonem č. 155/2010 Sb., od jehož účinnosti je dikce § 6 odst. 2 živnostenského zákona ve shora citovaném znění (viz bod 36 tohoto rozsudku), které je rozhodné i pro věc žalobce.
41. Ačkoliv Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 35/08 posuzoval ústavnost právní normy, podle které nebylo pro ztrátu bezúhonnosti vůbec rozhodující, zda byl trestný čin spáchán v souvislosti s podnikáním (nebo předmětem podnikání) či nikoliv, jak zdůraznil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 3. 2015, čj. 9 As 229/2014-36, ústavní nálezu z podstaty věci obsahuje závěry a metodologické postupy, které jsou relevantní i pro aplikaci § 6 odst.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

2 živnostenského zákona ve stávajícím znění: „První zásadní myšlenkou nálezu Pl. ÚS 35/08, [...] je samotná identifikace konfliktu základních práv. Ústavní soud na ni navázal upozorněním, že ač čl. 26 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listiny“) umožňuje, aby zákon stanovil podmínky omezení pro výkon určitých povolání nebo činností a v tom rámci i omezení základního práva podnikat podle čl. 26 odst. 1 ve spojení s čl. 41 odst. 1 Listiny, musí přitom šetřit podstatu a smysl daného základního práva ve smyslu čl. 4 odst. 4 Listiny. Dále Ústavní soud dovodil, že smyslem a účelem podmínky bezúhonnosti, omezující základní právo na podnikání, je ochrana základních práv a svobod třetích osob, jež by mohla být podnikáním provozovaným v rozporu s právem a dobrými mravy dotčena. Tato podmínka však musí splňovat hlediska, která pro posouzení normativního prostředku, zajišťujícího jedno a omezujícího jiné základní právo či svobodu, plynou z principu proporcionality. Na tomto základě Ústavní soud uzavřel, že posuzovaná právní úprava nebyla v souladu s Ústavou, jednak protože svými důsledky vybočovala z mezí sledovaného účelu (tj. zahrnovala rovněž případy, u nichž chybí racionální vazba účelu a normativního prostředku), jednak intenzitou a rozsahem neproporcionálně omezovala v kolizi stojící základní právo, tj. právo na podnikání.“

42. Jak dále vyplývá z rozsudku č. j. 9 As 229/2014-36, na citovaný nálezný sp. zn. Pl. ÚS 35/08 navázal ve své judikatuře Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 As 69/2008-50, a ze dne 2. 2. 2012, č. j. 7 As 47/2011-84, jejichž nosnými úvahami bylo, že „výklad § 6 odst. 2 živnostenského zákona je třeba provést se zřetelem na smysl a účel podmínky bezúhonnosti. Souvislost skutkové podstaty (respektive trestného činu) s podnikáním je tedy nutné vykládat s ohledem na aprobovanou činnost konkrétní podnikatelské osoby a tuto souvislost řádně zdůvodnit, neboť jen tak je možné dosáhnout požadavkům ústavně konformního výkladu.“ V rozsudku č. j. 9 As 229/2014-36 pak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že hlediskem posuzování musí vždy být to, „zda povaha trestné činnosti osoby způsobuje obavu z dotčení základních práv a svobod třetích osob při výkonu konkrétní aprobované činnosti a zda by zásah do práva na podnikání nebyl v rozporu s principem proporcionality. Otázku, jestli má trestná činnost takovou souvislost s podnikáním (nebo předmětem podnikání), že způsobuje ztrátu bezúhonnosti ve smyslu živnostenského zákona, je třeba zodpovědět v kontextu konkrétní věci a živnostenského oprávnění.“ Nejvyšší správní soud tím nezpochybnil, že existují určité trestné činy, které budou pro svou obecnou povahu souviset s jakoukoliv podnikatelskou činností. Tato souvislost by však „musela být ve všech takových případech odůvodněna vztahem ke každé jednotlivé podnikatelské činnosti. Výklad podmínky bezúhonnosti, dle kterého trestný čin spáchaný v souvislosti s některou z podnikatelských činností osoby je automaticky důvodem pro zrušení všech jejích živnostenských oprávnění, neúměrně zasahuje do základního práva podnikat a je tak v rozporu s Ústavou.“
43. Z citované judikatury je tedy zřejmé, že jak Ústavní soud, tak i Nejvyšší správní soud, kladou obzvláště důraz na skutečnost, aby podmínka bezúhonnosti, která omezuje základní právo na podnikání, byla vykládána a aplikována s přihlédnutím k principu proporcionality, tj. aby omezení práva na podnikání bylo přiměřené skutkovým okolnostem případu. Otázku, jestli má trestná činnost takovou souvislost s podnikáním (nebo předmětem podnikání), že způsobuje ztrátu bezúhonnosti ve smyslu živnostenského zákona, je tedy třeba zodpovědět vždy v kontextu konkrétní věci a konkrétního živnostenského oprávnění. Nelze přitom připustit takový výklad § 6 odst. 2 živnostenského zákona, podle kterého trestný čin spáchaný v souvislosti s některou z podnikatelských činností osoby je automaticky důvodem pro zrušení všech jejích živnostenských oprávnění, neboť by se jednalo o nepřiměřený zásah do základního práva podnikat zaručeného čl. 26 odst. 1 Listiny.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

44. Žalobce správním orgánům obou stupňů vytýká, že řádně nezhodnotily a neodůvodnily, zda trestné činy, pro které byl pravomocně odsouzen, souvisely s podnikáním ve smyslu § 6 odst. 2 živnostenského zákona, a že neprovedly test proporcionality. Soud k tomu uvádí, že jak z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, tak z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se oba správní orgány uvedenými otázkami zabývaly (viz body 26-32 tohoto rozsudku). Správní orgán prvního stupně předložil ucelený právní názor, z jakého důvodu považuje za prokázané, že protiprávní jednání, kterého se žalobce dopustil, má souvislost s podnikáním společnosti Metalmind, s. r. o., přičemž se neopomněl zabývat i skutečností, že tato společnost disponuje i dalšími živnostenskými oprávněními kromě oprávnění uvedeného v obchodním rejstříku „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“. Současně správní orgán prvního stupně osvětlil, z jakého důvodu považuje za splněnou podmínku pro zrušení živnostenského oprávnění žalobce, že úmyslné trestné činy, za jejichž spáchání byl žalobce pravomocně odsouzen trestním rozsudkem, mají souvislost s podnikáním, resp. s předmětem podnikáním žalobce „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“ a neopomněl se zabývat ani přiměřeností vydaného rozhodnutí, tj. testem proporcionality. Žalovaný poté v napadeném rozhodnutí náležitě zdůvodnil, proč považuje závěry správního orgánu prvního stupně v tomto směru za správné a prvostupňové rozhodnutí za souladné se zákonem.
45. Ačkoliv správní orgány v souzené věci konstatovaly, že trestné činy spáchané žalobcem souvisí obecně s podnikáním, resp. že souvisí s jakoukoliv podnikatelskou činností, resp. živností, nezůstaly pouze u tohoto dílčího závěru. Napadené rozhodnutí není postaveno pouze na závěru, že trestná činnost žalobce souvisí s podnikáním obecně, a že ztráta bezúhonnosti v jakékoli podnikatelské činnosti vede automaticky ke zrušení živnostenského oprávnění, jak nedůvodně namítá žalobce. Žalovaný (stejně tak jako správní orgán prvního stupně) dostatečně ozřejmil intenzivní a blízký vztah mezi trestnou činností žalobce a provozováním jeho živnosti, který vyžaduje, aby v zájmu ochrany práv třetích osob či veřejného zájmu bylo zasaženo do žalobcovy svobody podnikání. Správní orgány vysvětlily dostatečně souvislost mezi trestnou činností žalobce, které se dopustil jako jednatel společnosti Metalmind, s. r. o., a živnostenským oprávněním, jehož byl žalobce držitelem, a které mu bylo napadeným rozhodnutím zrušeno.
46. S ohledem na uvedené soud tedy nepřisvědčil námitce žalobce, že žalobou napadené rozhodnutí v tomto směru trpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.
47. V této souvislosti soud podotýká, že se se závěry žalovaného plně ztotožňuje. Žalobce byl pravomocně odsouzen za trestný čin spáchaný úmyslně, a to v souvislosti s podnikáním společnosti Metalmind, s. r. o. Žalobce ostatně nerozporuje, že se trestného činu dopustil jako jednatel uvedené společnosti. Z trestního rozsudku je zjevné, že právě z důvodu svého vztahu ke společnosti byl žalobce uznán vinným ze spáchání trestných činů. Žalobce sám nebo za pomoci jím zmocněných osob, požádal o poskytnutí dotace z programu „Vzdělávejte se pro růst v Ústeckém kraji!“, v jehož rámci ve čtyřech v trestním rozsudku specifikovaných případech uzavřel s Úřadem práce ČR dohody o zabezpečení vzdělávacích aktivit svých zaměstnanců. Úřad práce ČR se podpisem dohody zavázal poskytnout společnosti Metalmind, s. r. o. vyplacené mzdové náklady, včetně pojistného na sociálním zabezpečení, příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění a současně i faktické náklady vynaložené na tuto vzdělávací aktivitu. Z trestního rozsudku je dále zjevné, že žalobci, resp. společnosti Metalmind, s. r. o., byly Úřadem práce ČR poskytnuty finanční prostředky, které měly zcela jednoznačně charakter

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

příspěvku, tj. jednorázové finanční výpomoci z veřejných rozpočtů, vázaných na přesně stanovenou činnost v rámci předem schválené dohody. Samotný proces schválení tohoto příspěvku, který vyústil v podpis jednotlivých dohod o zabezpečení vzdělávacích aktivit zaměstnanců, byl spojený s uvedením a předložením nepravdivých a hrubě zkreslených informací právě ze strany žalobce. Za nepravdivé skutečnosti trestní soud považoval závazek k zajištění vzdělávací aktivity, přestože již tehdy žalobce věděl, že takovou aktivitu realizovat nebude a za hrubě zkreslené údaje trestní soud poté považoval žalobcem uváděné skutečnosti, že vzdělávací aktivita proběhne podle sjednaných dohod, avšak tato neproběhla v deklarovaném rozsahu či personálním obsazení. Z trestního rozsudku je dále zřejmé, že se žalobce zmíněných trestných činů dopustil se záměrem získat pro sebe účelově vázaný příspěvek.

48. Žalobci nelze přisvědčit, že trestný čin, jehož se dopustil byl spáchán pouze v souvislosti s plněním povinností zaměstnavatele zvyšovat odbornou kvalifikaci svých zaměstnanců. Dle trestního rozsudku žalobce sám v rámci trestního řízení uvedl, že dotační tituly byly využívány pro zvýšení kvalifikace zaměstnanců společnosti Metalmind, s. r. o., která v danou dobu získala dlouhodobý kontrakt na servis a údržbu zařízení v Jaderné elektrárně Temelín a ve společnosti Teplárna Trmice. tj. jednotlivými kurzy odborně technické přípravy měla být zvyšována kvalifikace zaměstnanců společnosti Metalmind, s. r. o. pro potřeby podnikatelských aktivit této společnosti.
49. Soud dále podotýká, že podmínka bezúhonnosti upravená v živnostenském zákoně nevyžaduje, aby se žalobce dopustil úmyslného trestného činu v souvislosti se svým vlastním podnikáním, tedy jako fyzická osoba podnikající podle živnostenského zákona. Zmíněná podmínka bezúhonnosti je naplněna i tehdy, jestliže se žalobce dopustil úmyslného trestného činu v souvislosti s podnikáním odlišné osoby, k níž ho vázalo právní pouto – jediný jednatel společnosti (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 9. 2018, sp. zn. 27 Cdo 3547/2017, nebo rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 11. 2016, č. j. 30 A 92/2015). Správní orgány v souzené věci tedy správně dovodily, že nelze posuzovat spáchání trestného činu fyzickou osobou v souvislosti s podnikáním jinak u podnikající fyzické osoby a jinak u fyzické osoby jednající jménem právnické osoby. S ohledem na shora uvedené soud uzavírá, že žalobce se dopustil trestného činu v souvislosti s podnikáním, a to s podnikáním společnosti Metalmind, s. r. o. a v tomto ohledu správní orgány posoudil věc správně.
50. Soud se ztotožnil i s posouzením otázek, zda povaha trestné činnosti žalobce způsobuje obavu z dotčení základních práv a svobod při výkonu konkrétní činnosti (tj. živnostenského oprávnění) žalobce a zda zásah do práva na podnikání nebyl v rozporu s principem proporcionality, tak jej provedly správní orgány. Dle názoru soudu zde existuje vztah mezi trestnou činností žalobce a předmětem jeho podnikáním. Jednání, kterým naplnil skutkovou podstatu trestného činu dotačního podvodu a trestného činu poškozování finančních zájmů Evropské unie, pro svou obecnou povahu souvisí s jakoukoliv podnikatelskou činností. Souvislost trestné činnosti s živnostenským oprávněním, jehož je žalobce držitelem „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“, byla v souzené věci naplněna tím, že trestná činnost byla spojena s provozováním živnosti společnosti Metalmind, s. r. o., která údaji zapsanými v obchodním rejstříku veřejně deklarovala, že provozuje pouze živnost volnou, tj. živnost shodnou se žalobcem. Z trestního rozsudku je poté zřejmé, že to byl právě žalobce, kdo se na základě vlastní aktivity podílel na administraci jednotlivých žádostí a podkladů předkládaných Úřadu práce ČR. Nepravdivé skutečnosti, které byly podkladem žádosti o

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vyplacení dotačních prostředků, se přímo týkaly i jeho vlastní osoby. V rámci dílčích žádostí sám žalobce žádal o proplacení mzdových prostředků na svoji vlastní osobu, v nich opakovaně a nepravdivě deklaroval, že se stejně jako jeho zaměstnanci účastnil školících aktivit, které neproběhly. Z trestního rozsudku je dále zjevné, že žalobce byl tím, kdo rozhodl, patrně z důvod špatné ekonomické situace společnosti, že se jednotlivé vzdělávací aktivity neuskuteční, a přesto že se uzavrou výše uvedené dohody s Úřadem práce ČR a následně se požádá o vyplacení jednotlivých příspěvků.

51. Soud k tomu uvádí, že nepochybným veřejným zájmem je, aby podnikatelé v rámci své podnikatelské činnosti nepoškozovali zájmy třetích osob. Vhodnost a potřebnost opatření, tj. zrušení předmětného živnostenského oprávnění žalobce, vyplývá ze skutečností zdůrazněných správními orgány – je nutné poskytnout ochranu spotřebitelům, obchodním partnerům a potažmo i státu a Evropské unii, aby konkrétní živnost vykonávaly osoby, u nichž lze spravedlivě očekávat odpovědný přístup k této činnosti. Podmínku bezúhonnosti je nutné chápat jako ochranný prostředek, který brání proti živnostenskému podnikání těch osob, u nichž se lze důvodně obávat, že touto svojí činností budou poškozovat zájmy jedinců i společnosti. Živnostenské oprávnění „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“ získávání příspěvků z rozpočtů České republiky či Evropské unie nevylučuje. V souladu s veřejným zájmem je ovšem žádoucí, aby společnost zabránila opakování takového jednání.
52. Soud uzavírá, že omezení práva žalobce na podnikání je tudíž zcela přiměřené skutkovým okolnostem případu, neboť trestná činnost žalobce měla takovou souvislost s podnikáním, a to se živnostenským oprávněním „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“, že způsobila ztrátu bezúhonnosti ve smyslu živnostenského zákona.
53. Pokud jde o námitku, že předmětné živnostenské oprávnění nemělo být žalobci zrušeno v celé šíři, soud aprobejme posouzení této námítky žalovaným na str. 5 napadeného rozhodnutí, že živnostenský zákon upravuje pouze jedinou volnou živnost v § 19 písm. c) a § 25 živnostenského zákona. Správní orgány nemohly tedy postupovat jinak, než že zrušily žalobci podle § 58 odst. 1 písm. a) živnostenského zákona toto živnostenské oprávnění na provazování živnosti volné.
54. K námitce žalobce, že napadeným rozhodnutím nebylo zrušeno též jeho živnostenské oprávnění k provozování vázané živnosti, a to „realitní zprostředkování“ soud uvádí, že z obsahu správního spisu je zjevné, že ke dni zahájení řízení ve věci podezření ze ztráty bezúhonnosti, byl žalobce držitelem pouze živnostenského oprávnění k provozování živnosti ohlašovací volné s předmětem podnikání „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“. Předmětem řízení tedy nemohlo být a ani nebylo, zda žalobce splňuje podmínku bezúhonnosti ve vztahu k živnosti vázané. Ostatně z vyjádření žalovaného k podané žalobě je zjevné, že živnostenský úřad neprovedl zápis nově ohlašované živnosti žalobce bez dalšího. V případě živnostenského oprávnění na provozování vázané živnosti „realitní zprostředkování“ bylo živnostenským úřadem rovněž posuzováno splnění podmínky bezúhonnosti a s přihlédnutím ke skutečnosti, že se žalobce trestné činnosti nedopustil v souvislosti s předmětem této živnosti, byl živnostenským úřadem proveden zápis této živnosti do živnostenského rejstříku. S ohledem na uvedené soud podle § 52 s. ř. s. neprovedl pro nadbytečnost důkaz rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 12. 5. 2021, kterým krajský úřad zrušil rozhodnutí Magistrátu města Most, ze dne 3. 3. 2021, č. j. MmM/023290/2021/OŽÚ/HČ, kterým Magistrát města Mostu rozhodl ve věci ohlášení Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

živnosti žalobcem s předmětem podnikání „realitní zprostředkování“ tak, že podle § 47 odst. 6 zákona o živnostenském podnikání, s odkazem na skutečnost, že žalobce nesplňuje podmínku bezúhonnosti ve smyslu § 6 odst. 1 písm. b) v návaznosti na § 6 odst. 2 živnostenského zákona, živnostenské oprávnění k provozování předmětné živnosti ohlášením žalobci nevzniklo.

55. Dále se soud věnoval námitce žalobce, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s jeho výtkami ve vztahu k výroku prvostupňového rozhodnutí, a že z výroku prvostupňového rozhodnutí a napadeného rozhodnutí není zřejmé, jakými úvahami se správní orgány řídily a jaké podklady vzaly za základ svých rozhodnutí.
56. Soud k tomu uvádí, že z žalobou napadeného rozhodnutí je zjevné, že žalovaný se v souzené věci zabýval i námitkami týkajícími se nedostatečné určitosti a nepřezkoumatelnosti výroků rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (strana 7 napadeného rozhodnutí). Žalovaný s poukazem na znění § 68 odst. 2 správního řádu podotkl, že výrok prvostupňového rozhodnutí je koncipován v souladu s ustanoveními živnostenského zákona a správního řádu, je jasný, srozumitelný a určitý. Zdůraznil, že předmětem řízení bylo rozhodnutí o zrušení živnostenského oprávnění žalobce podle § 58 odst. 1 písm. a) živnostenského zákona, a nikoliv trestné činy, kterých se podnikatel dopustil. Žalovaný podotkl, že v případě posuzování bezúhonnosti byl trestní rozsudek podkladem pro vydání rozhodnutí, a proto nemohl být uveden ve výroku rozhodnutí.
57. Soud se se závěry žalovaného tam uvedenými plně ztotožňuje. Podle § 68 odst. 2 správního řádu se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.
58. Soud prostudoval správní rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a shledal, že výrokové části obou rozhodnutí obsahují zákonem stanovené náležitosti. Ve výroku rozhodnutí je vždy uvedeno řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a účastník je rovněž řádně specifikován. Výroky rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou jasné srozumitelné a určité.
59. Soud zdůrazňuje, že podklady pro vydání rozhodnutí a úvahy, kterými se správní orgány řídily při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgány vypořádaly s návrhy a námitkami účastníka řízení a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí, jsou správní orgány povinny uvést toliko v odůvodnění svých rozhodnutí (viz § 68 odst. 3 správního řádu) a nikoliv ve výrokové části. Soud žalobní námitku tedy neshledal důvodnou.
60. Soud se neztotožnil ani s námitkou žalobce, že správní orgány obou stupňů pochybily, když žalobce řádně nevyzvaly k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, a že žalovaný opětovnou výzvou žalobce k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí pouze nesprávně nahrazoval postup správního orgánu prvního stupně. Podle § 36 odst. 3 věty první části před středníkem správního řádu platí, že nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Účelem § 36 odst. 3 správního řádu je dát Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

účastníkovi řízení možnost seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis doplňován o další důkazní prostředky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243, publ. pod č. 2073/2010 Sb. NSS). Jak se k citovanému ustanovení uvádí v komentářové literatuře, účelem procesního práva zakotveného v § 36 odst. 3 správního řádu je „*signalizovat účastníkovi, že správní řízení se chýlí ke konci, a tak by účastník mohl a měl uplatnit své celkové stanovisko k věci a podkladům, případně učinit závěrečná vyjádření*„ (srov. Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D.: Správní řád. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, komentář k § 36).

61. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že správní orgán prvního stupně již v oznámení o zahájení správního řízení informoval žalobce, že shromáždil veškeré podklady pro vydání rozhodnutí ve věci, že se žalobce s těmito podklady může seznámit, a že rozhodnutí nebude vydáno dříve, než 10 dnů ode dne doručení tohoto oznámení žalobci. Správní orgán prvního stupně současně žalobce poučil, že ve smyslu § 36 správního řádu, je oprávněn po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy, a před vydáním rozhodnutí má právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Z obsahu správního spisu je zjevné, že žalobce využil svého práva seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, když dne 24. 3. 2021 nahlédl do správního spisu a pořídil si jeho kompletní kopii. Svého práva vyjádřit se ve věci ovšem nevyužil, a proto správní orgán prvního stupně dne 30. 3. 2021 vydal prvostupňové rozhodnutí, proti němuž žalobce brojil podáním odvolání. V rámci odvolacího řízení byl žalobce žalovaným vyrozuměn o tom, že odvolací správní orgán obdržel odvolání žalobce. Součástí tohoto vyrozumění ze dne 4. 5. 2021 žalovaný učinil i poučení, v němž s odkazem na § 33 odst. 1, § 36 odst. 1, 3, a 4 a § 50 odst. 1 a 2 správního řádu uvedl, že má k dispozici všechny podklady pro vydání rozhodnutí ve věci odvolání žalobce, že žalobce může učinit vyjádření ke shromážděným podkladům v řízení, a že rozhodnutí ve věci nebude vydáno dříve než 15. den ode dne doručení tohoto sdělení. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalovaný správní spis o další podklady pro vydání rozhodnutí nedoplňoval. Žalobce na uvedené sdělení žalovaného nijak nereagoval.
62. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že žalobce nebyl správními orgánem prvního stupně pouze obecně obeznámen se skutečností, že může využít svého práva seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim, ale ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu byl již v oznámení o zahájení řízení vyrozuměn o skutečnosti, že správní orgán má již veškeré podklady pro rozhodnutí ve věci shromážděny a v jaké lhůtě bude ve věci rozhodnuto, čímž správní orgán prvního stupně žalobce jasně vyrozuměl o tom, do kdy se může seznámit s podklady rozhodnutí, popř. se ve věci vyjádřit.
63. Vzhledem k tomu, že již v oznámení o zahájení správního řízení správní orgán prvního stupně žalobci sdělil, že zahajuje řízení ve věci podezření ztráty jeho bezúhonnosti, přičemž současně odkázal na příslušná ustanovení živnostenského zákona [§ 6 odst. 1 písm. b), § 6 odst. 2, § 58 odst. 1 a)], na trestní rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 11. 2018, a zdůraznil skutečnosti z něj vyplývající a podstatné pro projednávanou věc, se soud neztotožnil s tvrzením žalobce, že z obsahu správního spisu nebylo zřejmé, z jakého důvodu vzniklo správnímu orgánu podezření, že žalobce přestal splňovat podmínku bezúhonnosti a žalobci nic v projednávané věci nebránilo, aby se k uvedeným skutečnostem vyjádřil.

64. Pokud žalobce namítá, že správní orgán prvního stupně ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí neposoudil ztrátu bezúhonnosti žalobce, resp. že takovéto posouzení nevyhotovil písemně a neseznámil s ním žalobce ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí, soud uvádí, že samotné posouzení ztráty bezúhonnosti je posouzením rozhodné skutečnosti v daném řízení a jako takové musí být uvedeno v odůvodnění rozhodnutí, čemuž správní orgán prvního stupně v projednávané věci dostál. Soud podotýká, že žádné ustanovení správního řádu ani živnostenského zákona neukládá správním orgánům povinnost vyhotovit písemné posouzení této skutečnosti a takovéto posouzení učinit součástí správního spisu a umožnit účastníkovi řízení se s tímto posouzením seznámit ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí.
65. S ohledem na shora uvedené soud uzavírá, že správní orgán prvního stupně postupoval v souzené věci v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu, a pokud žalobce nevyužil svého práva vyjádřit se ve věci a k podkladům rozhodnutí, nelze uvedenou skutečnost klást k tíži správního orgánu. Současně soud ze shora vyložených důvodů nepřisvědčil ani námitce žalobce, že žalovaný tím, že žalobce v rámci odvolacího řízení opětovně vyzval k seznámení se s podklady řízení, odstraňoval vady správního řízení vedeného před správním orgánem prvního stupně, resp. nahrazoval povinnosti správního orgánu prvního stupně.
66. Soud v této souvislosti dále podotýká, že žalovaný nebyl za situace, kdy byl žalobce správním orgánem prvního stupně vyzván ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádření se, a ze strany odvolacího orgánu nedošlo k doplnění nových podkladů pro rozhodnutí ve věci, povinen žalobce opětovně vyrozumívat o možnosti seznámení se s podklady rozhodnutí (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34, publ. pod č. 3837/2018 Sb. NSS). Pokud žalovaný přesto žalobci umožnil, aby se opětovně seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřil se k nim, nelze v tomto postupu shledat zkrácení na právech účastníka řízení. Naopak žalovaný postupoval ve prospěch žalobce a takovýto postup správního orgánu nemůže mít žádný dopad do jeho práv a způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobní námitka tedy není důvodná.
67. K tvrzení žalobce, že v projednávané věci správní orgány postupovaly v rozporu s § 86 odst. 2 správního řádu, podle kterého správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, zašle stejnopis podaného odvolání všem účastníkům, kteří se mohli proti rozhodnutí odvolat, a vyzve je, aby se k němu v přiměřené lhůtě, která nesmí být kratší než 5 dnů, vyjádřili a podle okolností dále doplní řízení, soud zdůrazňuje, že obsah, rozsah a kvalita žalobních námitek do značné míry předurčuje obsah, rozsah a kvalitu následného rozhodnutí o nich (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99). Vzhledem k tomu, že žalobce byl jediným účastníkem řízení, soudu není zřejmé, jakým dalším účastníkům řízení měl správní orgán prvního stupně zaslat odvolání žalobce k vyjádření. Soud neshledal ani tuto námitku důvodnou.
68. Pro úplnost soud uvádí, že v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl žalobcem navržené dokazování žalobou napadeným rozhodnutím, prvostupňovým rozhodnutím, odvoláním žalobce ze dne 16. 4. 2021 a trestním rozsudkem, neboť tyto listiny tvoří součást správního spisu, kterým se ve správním soudnictví dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS).
69. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí bylo taktéž přezkoumatelně a přesvědčivě odůvodněno dle požadavků § 68 odst. 3 téhož zákona, a proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku I. rozsudku zamítl.

70. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 14. března 2023

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu